

νων Ἀγγλων περιηγητῶν, ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶνε διακοσίων πεντήκοντα ποδῶν. Ἡ αἰσθησις δὲν εἶνε δυσάρεστος, καὶ τόσοσ δυνατὸν εἶνε τὸ σχοινίον, ὥστε ἀπελαύνει πάντα φόβον δυστιχήματος· ἀλλ' ὅταν περιτυλιχθῇ ὅλον εἰς τὸν ἐργάτην καὶ ἀρχίσῃ ν' ἀποτελῇ ἄλλον κύλινδρον, τοῦ ἐρχεται ἡ ψυχὴ εἰς τὸ στόμα, ἀναλογιζομένου πῶς ἐντὸς

ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ

δικτύου ἀνήχθη εἰς τόσοσ ὕψος. Ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν κορυφάν, βλέπομεν ὅτι ἡ κάλως διέρχεται διὰ τροχαλίας, ἡ δὲ ἐργάτης στρέφεται ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἄκρων δύο μακρῶν κοντῶν, ἐνῆς ἢ δύο ἀνδρῶν ὠθοῦντων ἕκαστον ἄκρον.

Εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ Ἀγγλίδες τινὲς προσφάτως ἐπισκεφθεῖσαι τὰ μέρη ὑπεχρεώθησαν νὰ μείνωσι κάτω, ἐνῶ οἱ συνοδοιπόροι τῶν ἀνέβησαν.

Ὁ ἡγούμενος Πολύκαρπος, ἀξιοσέβαστος γέρον, οὐχὶ ἀνόμιος τὸ ἦθος μὲ τὸν φιλόφρονα Σωφρόνιον, μὰς ὑπεδέχθη καὶ ἀπέδωκε τὰς τιμὰς. Μὰς ἔδειξε τὰς δύο ἐκκλησίας τοῦ μοναστηρίου, ὧν ἡ μεγαλύτερη, ἐκ λίθων καὶ πλίνθων ὀικοδομημένη, περιλαμβάνει πλουσίως ἐπιχρυσωμένον εἰκονοστάσιον, οἱ δὲ τοῖχοί τας εἶνε κεκοσμημένοι ἀπὸ θεμελίων ἄκραις ὀροφῆς μὲ τοιχογραφίας ὀλοσφύμων ἢ προτομῶν ἁγίων, καὶ μὲ ἐπιμελῆ ζωγραφίαν τῶν βασάνων πολλῶν Μαρτύρων, τυπτομένων, λογιζομένων, ἀνασκολοπιζομένων, σπυραττομένων, ἢ κατ' ἄλλους τρόπους βιαιῶς

ἀφαιρουμένων τὴν ζωὴν. Ὑπάρχει τι τὸ ἐπίσημον καὶ μάλιστα ὠραῖον εἰς τὸ σεμνὸν τοῦτο ἐσωτερικὸν μὲ τὸν βαθυκύανον χρωματισμὸν, μὲ τὰς μορφὰς τῶν ζωγραφιστῶν ἁγίων, μὲ τὸν ἀρχαῖκὸν εὐτρεπισμὸν καὶ τὴν στιλιθιδύνα τοῦ χρυσωμένου εἰκονοστασίου· ἔξω δὲ τῆς ἐκκλησίας κρέμονται τὰ ξύλινα καὶ σιδηρὰ σήμαντρα, ἐπέχοντα θέσιν κωδῶνων ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς μοναστηρίοις. Συνίστανται εἴτε ἐκ σκληρᾶς σανίδος, τυπτομένης διὰ σφυρίου ἢ πλήκτρου πρὸς κλήσιν τῶν μοναχῶν εἰς προσευχὴν, ἢ ἐκ σιδηροῦ ἐλάσματος τοξοειδῶς λιγυσμένου. Ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου φαίνονται ἐγκεκολλημένα πινάκια τῆς περιφήμου ἐκεῖνης ἀγγειοπλαστικῆς, τῆς ἀνούσης κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἐν Ῥόδῳ.

Ἐντεῦθεν, ἐρωτήσαντες περὶ τῆς βιβλιοθήκης, ὠδηγήθημεν παρὰ τοῦ ἡγουμένου εἰς σκοτεινοῦς τινὰς παλαιοῦς θαλάμους, πλήρεις ἀναξίων λόγου ἀντιγράφων τῶν κλασικῶν καὶ τῆς Ῥοαφῆς, καὶ ἐξ ὧν οὐδεὶς νεώτερος Κούρτων ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ τὴν πλουσίαν συγκομιδὴν, ἣν ἔδρεψεν ὁ προκατόχος τοῦ τῷ 1834, καθόσον τὰ ἀξιολογώτερα τῶν περιεχομένων ἀπηλλοτριώθησαν φαίνεται πρὸ πολλοῦ ἢ ἐδημεύθησαν ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἀκολούθως εἶδομεν τὸ σενοφυλάκιον, μικρότερον χώρισμα, ὅπου ξύλινα κιβώτια περικλείουσι παλαιὰ χρυσοῦφανα ἄμφια, ἕνα περιτέχνως γεγλυμμένον σταυρὸν ἐκ ξύλου ἐλαίας, λειψανθήκας μὲ ἱερὰ ἀντικείμενα, ἐν οἷς τὸ ὄξος καὶ τὸν σπῆγγον, τὰ προσενεχθέντα εἰς τὸν Χριστὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἀργυρὰ κράνη, τὰ ὅποια ἀνοιγόμενα ἀπεκάλυπτον μελαψὴν τὴν κάραν ἐπισήμου τινὸς ἁγίου ἢ μάρτυρος. Ἐν τούτων ἐπεδείχθη πρὸς ἡμὰς ὡς περικλείον τὴν κάραν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὅστις, ὡς ὁ Δομιτιανὸς καὶ ὁ Κῆρολος Ε', προεῖλετο κατὰ τὸ γῆρας ν' ἀνταλλάξῃ τὸ βασιλικὸν στέμμα πρὸς τὴν μοναστικὴν κλύπτραν. Τὸ ἐστικτόριον τῆς μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως εἶνε σκοτεινὸν διαχωρίσμα, ὅμοιον μὲ κρύπτην μετὰ κυκλοτεροῦς λιθίνης τραπέζης καὶ μετὰ κόγχης εἰς τὸν μυχόν, ὅπου ὁ ἡγούμενος τὸ πάλαι προήδρευε· τὸ μαγειρεῖον ἔχει εὐρεῖαν ἐστίαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ θολωτὸν ὄροσον μὲ ἀπλὴν καπνοδόχην ἀπὸ γενεῶν μαυρισμένην. Εἶδομεν ἐπίσης τὴν κλίβανον, τὴν οἶναποθήκην καὶ τὸν ξενῶνα, ὅπου μὰς ἐφίλευσαν καφέν, ποτὰ καὶ ἀσιατικὰ καρυκεύματα, καὶ ἐγράψαμεν ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ τὰ ὀνόματά μας ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἐπισκεπτῶν, καὶ ἐφιλοδοσώθημεν μὲ ἱστορίαν τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ Πολυκάρπου, καὶ μὲ λιθογραφικὰς εἰκόνας τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων. Ἡ Μεταμόρφωσις ἦτο τὸ πάλαι τὸ κυριώτερον καὶ πλουσιώτερον ὄλων τῶν μοναστηρίων τούτων, ἀλλὰ νῦν εὐρίσκεται εἰς ἐλαεινὴν παρακμὴν, καὶ ὁ εὐπαιδευτος Πολυκάρπος φαίνεται συμμε-